

[Aksel Larsen.]

løbende produktion skal tages og gives som afkastning til ejerne af faste ejendomme og ejerne af jord.

Hvis man vil have stoppet inflationen eller blot bremset den nogenlunde, må man sætte ind over for den høje rente og over for ejendomsprisernes stigning. Det er naturligvis rigelig sent, men det er dog bedre, det bliver gjort nu, end at det slet ikke bliver gjort.

Jeg føler trang til at sige, at venstre suppleret af det konservative folkeparti er mere berettiget end andre partier og kræfter i dette land til offentligt og her i folketingset at kræve, at inflationen bliver standset. De er absolut de rigtige, for det var jo dem, der havde ansvaret for, at jordlovene blev forkastet i 1963, og jordlovenes forkastelse i 1963 er skyld i, at ejendomspriserne og jordpriserne er steget med så kolossal fart, som det er sket siden da. Det er udmærket, at venstre kommer og siger: vi må have kastet brønden til eller have lagt et solidt dæksel over den, for at barnet ikke skal drukne. Det er aldeles udmærket. I 1963 rev de selv dækslet væk, puttede barnet derned og sørgede for, at det druknede, og nu kommer de bagefter og siger: der må ikke ske yderligere ulykker. At så regeringen desværre på grund af sin villighed til forlig med de borgerlige partier har været medvirkende til den inflatoriske udvikling, gør ikke venstres og de konservatives ansvar mindre.

Og når vi nu får at vide her, at det er velsignet med boligforliget, for det virker inflationshæmmende, ja, så er der vel ingen grænser for, hvad man kan påstå fra den side. Boligforliget siger, at gennemsnitlig skal huslejen, der går til de private hus- og grundejere, fordobles. Det drejer sig om 1 milliard kroner om året. Det vil sige, at udlejningsejendommens værdi forøges med ca. 10 milliarder kr. Det vil igen sige, at ad den vej driver man inflationen videre frem, og man har altså lært sørgelig lidt af det, man forårsagede i 1963.

Jeg skal lade det være nok med dette. Jeg vil håbe, at det sagkyndige udvalg er opmærksom på de faktorer, jeg her har fremdraget — jeg går ud fra, at det er opmærksom på dem. Jeg vil sige, at hvis man tror, man kan bekæmpe inflationen ved at gribe ind over for pristalsreguleringen, så tager man sagligt fejl, men man tager naturligvis også politisk og socialt fejl. De lande, der ikke har pristalsregulering indføjet i arbejdssoverenskomsterne, har en lønudvikling, der nogenlunde svarer til lønudviklingen her i landet. Man har forsøgt i andre lande, hvormed Danmark kan sammenlignes, at lave lønstop, og det har holdt en tid, hvorpå lønstoppet sprængtes gennem en eksplosiv udvikling, fordi arbejderne simpelt hen ikke længere kunne finde sig i det, og så fik man en forholdsvis kolossal lønstigning i løbet af meget kort tid, som virkede skadeligt på de pågældende landes økonomi.

Man må være klar over, at her er der kræfter i virksomhed, som man er nødt til at tage hensyn til, rent bortset fra det, der har været fremhævet fra socialdemokratisk hold, om det socialt urimelige i, at man forsøger at gøre lønninger og pensioner o. lign. til prügelknabe for en forfejlet økonomisk politik, som lønmodtagerne mindst af alle har ansvaret for.

Rimstad: Jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til det foreliggende forslag til beslutning, men vil gerne nu knytte nogle bemærkninger til debatten om det meget alvorlige emne inflationen.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen bebrejdede i sin fremsættelse regeringen, at den ikke havde sat ganske anderledes fart i arbejdet inden for det udvalg af sagkyndige, som sidste sommer på det ærede medlems initiativ blev nedsat til undersøgelse af inflationskilderne. Men er sådanne bebrejdelser egentlig på deres plads? Rammer de ikke helt ved siden af? Er forholdet ikke det, at man i påkommende tilfælde med samme ret kunne